

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/132/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118300282
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Auxt
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118300282.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Auxta a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: A.. E. K., nar. XX. G. XXXX, bytom XXX XX R. V., B. XXX/XX, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Matejom Hríbikom, so sídlom Advokátska kancelária 974 01 Banská Bystrica, Kukučínova 20, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, v mene ktorej koná JUDr. Andrea Cviková, advokát a konateľ, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/94/2018-96 zo dňa 12. februára 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/94/2018-96 zo dňa 12. februára 2019 vo výroku II. m e n í tak, že žalobu v časti nároku žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 716,34 eur z a m i e t a .

II. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica vo výroku III. p o t v r d z u j e .

III. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica v závislom výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania m e n í tak, že ž i a d n a zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

IV. Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 42 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) vyhovel žalobe v celom rozsahu a výrokom I. určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov (ďalej len „dohoda o zrážkach zo mzdy“) upravená v zmluve o revolvingovom úvere č. 82000016234 zo dňa 19. decembra 2008 (ďalej len „zmluva o úvere“) uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 716,34 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 288 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom IV. rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške.

1.1. V odôvodnení rozsudku okresný súd konštatoval základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanému jednak určovacou žalobou určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj vydania bezdôvodného obohatenia spolu v sume 1 004,34 eur (716,34 + 288 eur) na tom skutkovom a právnom základe, že podľa tvrdenia žalobca dňa 12. decembra 2008 ako

spotrebiteľ požiadal žalovaného o poskytnutie úveru. Zamestnanec žalovaného mu predložil žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere, ktorú zamestnanec žalovaného so súčinnosťou žalobcu vyplnil body 1 až 5, 9.1, miesto a dátum podpisu žalobcu, pričom však bod 6 - Údaje o schválenom revolvingovom úvere - ostal nevyplnený. Následne na to bolo zmluva o úvere postúpená do Bratislavy, kde došlo k jej podpísaniu a vyplneniu bodu 6 žalovaným dňa 19. decembra 2008. Žalobca tvrdil, že takto doplnená a podpísaná zmluva o úvere mu nikdy nebola doručená. Jedná sa o formulárovú zmluvu s vopred pripraveným znením zo strany veriteľa - žalovaného, ktorej súčasťou bola aj dohoda o zrážkach zo mzdy (bod 7 zmluvy). Žalobca tvrdil, že o schválení zmluvy o úvere bol informovaný zo strany zamestnanca žalovaného telefonicky a následne mu prišli peňažné prostriedky na jeho účet. Úver začal splácať, pričom uhradil celkovo sumu 1 630,67 eur zo sumy 914,33 eur poskytnutých na jeho účet a žalobca bol presvedčený, že z jeho strany došlo k riadnemu a úplnému splateniu revolvingového úveru už v roku 2011. Dňa 21. februára 2018 a dňa 12. apríla 2018 bol jeho zamestnávateľ kontaktovaný spoločnosťou ANACO s.r.o. Bratislava (splnomocnený zástupca žalovaného) so žiadosťou o vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu s odkazom na existenciu dohody o zrážkach zo mzdy vyplývajúcej zo zmluvy o úvere. Žalobca tvrdil, že mal možnosť oboznámiť sa so zmluvou o úvere po prvý krát v apríli 2018, kedy mu ju poskytol jeho zamestnávateľ. Po jej preskúmaní zistil, že návrh zmluvy o úvere /body 1 až 5/ a prijatie návrhu /bod 6/ sa líšia v údajoch o Ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) za úver. Nedá sa teda hovoriť o existencii dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti RPMN pre úver, v dôsledku čoho považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom ku dňu 31. decembra 2008. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia spolu v sume 1 004,34 eur, keď čerpal celkom sumu 914,33 eur a zaplatil sumu 1 630,67 eur (rozdiel 716,34 eur) a sumy 288 eur uhradenej žalobcom žalovanému zrážkami zo mzdy.

1.2. Žalobca ohľadom určovacieho petitu žaloby tvrdil, že dohoda o zrážkach zo mzdy ako súčasť zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 1, 5 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej „OZ“), pretože dohoda o zrážkach zo mzdy nebola individuálne dojednaná a žalobca ako spotrebiteľ ju nemohol odmietnuť, nakoľko bola zakomponovaná v predtlačenom bode 7 zmluvy o úvere. Zároveň je neplatná pre neurčitosť (odkazuje na bod 6 zmluvy o úvere).

1.3. Žalovaný v procesnej obrane navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú a to tak v určovacom petite, keď nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že dohoda o zrážkach zo mzdy je ako neprijateľná podmienka absolútne neplatná, pretože je to zákonný spôsob zabezpečenia pohľadávky (§ 551 OZ). Skutočnosť, že dohoda je súčasťou formulára, ktorého obsah žalobca nemal možnosť odmietnuť, je podľa procesnej obrany žalovaného irelevantná, pretože žiaden zákon platný a účinný v čase jej uzatvorenia neformuloval osobitné podmienky pre uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy. Odmietol aj tvrdenia žalobcu, že mu neposkytol podpísanú zmluvu o úvere, pretože vždy zasiela dlžníkom podpísanú zmluvu spolu s oznámením o schválení úveru a so splátkovým kalendárom. Popieral aj tvrdenia žalobcu, že pre odlišné uvedenie RPMN (v časti 5 a 6) nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere, pretože samotný údaj o RPMN sa dohodnúť nedá, teda sa nedá použiť ani § 44 ods. 2 OZ. Zároveň žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 716,34 eur, pretože od vykonania poslednej úhrady v roku 2011 (09. júla 2011) do podania žaloby uplynula subjektívna 2-ročná, aj objektívna 3-ročná premlčacia doba. Tiež poznamenal, že úver bol poskytnutý na sumu 1.659,70 eur a úhrady žalobcu boli v sume 2.449,08 eur. Potvrdil úhradu sumy 288 eur zrážkami zo mzdy žalobcu, v tejto časti nárok nerozporoval.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej „CSP“), podľa § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 5, § 107 ods. 1, 2 a § 551 ods. 1, 2 OZ a podľa § 2 písm. a/, § 4 ods. 1, 2 písm. g/, j/, ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch a rozhodol rozsudkom 12. februára 2019, tak ako je konštatované v bode 1, pričom z odôvodnenia rozsudku okrem iného vyplýva: „Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca dňa 12. 12. 2008 podpísal a vyplnil body 1. až 5. žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere ako jednostranného právneho úkonu, ktorý súd považuje za návrh na uzavretie zmluvy. Následne zástupca žalovaného dňa

19. 12. 2008 podpísal a vyplnil bod 6. predmetnej žiadosti (údaje o schválenom revolvingovom úvere) a mal vystaviť a zasláť oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (bod 2.2 zmluvných dojednaní), ktoré malo byť prijatím návrhu a teda uzavretím zmluvy. Súd v rámci dokazovania zistil, že návrh na uzavretie zmluvy (žiadosť) a prijatie návrhu (žiadosť - bod 6) nie sú totožné, líšia sa v údajoch RPMN pre úver/revolving. Vzhľadom na uvedené nemožno hovoriť o akceptácii návrhu (žiadosti) zo strany žalovaného, ale o novom návrhu, ktorý by mal žalobca písomne prijať alebo odmietnuť (§ 44 OZ), čo v konaní nebolo preukázané. Súd teda na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške RPMN pre úver/revolving (je právne bezvýznamné, či zmena týchto údajov bola v prospech alebo v neprospech spotrebiteľa), a teda v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. a § 40 ods. 1 OZ.“

1.5. Okrem tohto záveru však okresný súd (zrejme pre úplnosť) navyše uviedol: „Súd ďalej uvádza, že aj v prípade dodržania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere by v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva neobsahuje náležitosť zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. (konečná splatnosť spotrebiteľského úveru), a pokiaľ ide o údaj v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. (RPMN), v bodoch 5, 6 žiadosti je RPMN rozdielna, t.j. zmätočná, a podľa názoru súdu aj nesprávna (klamlivá), čo má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov za následok ako keby RPMN nebola uvedená (napr. rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/143/2012 zo dňa 30. 01. 2013).“

1.6. V ďalších odsekoch odôvodnenia rozsudku okresný súd zdôvodnil prijatie záveru o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a konštatoval predovšetkým existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na takomto určení a prípustnosť určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c/ CSP. Okresný súd ďalej v odôvodnení rozsudku citoval doslovné znenie dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutej v bode 7 žiadosti/zmluvy o úvere a potom konštatoval: „Takéto vymedzenie zabezpečenej pohľadávky je neurčité /zahŕňa aj nekonkretizované príslušenstvo pohľadávky, aj náklady, ktoré by vznikli žalovanému pri vymáhaní pohľadávky a zmluvné pokuty/ v dôsledku čoho toto ustanovenie v zmysle § 37 OZ je neplatné. Okrem toho v čase podpisu dohody žalobcom bod 6 nebol vyplnený, teda ani zabezpečená pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, a teda dlžník nemohol platne prejavovať vôľu uspokojiť pohľadávku prostredníctvom tohto zabezpečovacieho inštitútu. Taktiež v dohode absentuje označenie platiteľa mzdy.“ Z uvedených dôvodov potom určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov upravená v zmluve o úvere je neplatná pre neurčitosť v zmysle § 37 OZ.

1.7. Ďalej okresný súd v odôvodnení rozsudku konštatoval: „Keďže v danom prípade sporové strany neuzavreli platnú písomnú zmluvu, sú povinní vydať to, čo si navzájom plnili titulom bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu (§ 457 OZ, § 451 ods. 2 OZ). V konaní bolo nesporné (§ 151 ods. 1 CSP), že žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1 659,70 Eur, z ktorého podľa predložených listín uhradil celkom 2 907,71 Eur /z toho v splátkach 2 619,71 Eur do 09. 06. 2011, zrážkami zo mzdy v máji 2018 sumu 288,- Eur), t.j. o 1 248,01 Eur viac ako čerpal, preto súd viazaný žalobným návrhom žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 716,34 Eur a 288,- Eur vyhovel majúc za to, že sa nejedná o premlčaný nárok.“ Ohľadom posúdenia námietky premlčania, vznesenej žalovaným, okresný súd prijal záver: „V konaní bolo preukázané, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v deň preplatenia úveru, t.j. v tomto prípade dňa 26. 10. 2010 / k tomuto dňu žalobca zaplatil 1 732,06 eur a úver následne ďalej splácal/. Súd nemá dôvod neveriť, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel v apríli 2018, keď zmluva podpísaná veriteľom mu nebola skôr doručená (žalovaný nepreukázal opak) a preto sa s ňou oboznámil až potom, čo mu ju predložil jeho zamestnávateľ. Až v apríli 2018 mal podľa názoru súdu žalobca k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, a túto aj podal v subjektívnej premlčacej dobe /dňa 06. 07. 2018/. Súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že v danom prípade je nutné aplikovať 10- ročnú objektívnu premlčaciu dobu podľa § 107 ods. 2 OZ.“ ... „Zákon č. 258/2001 Z.z., účinný od 01. 10. 2001, od počiatku obsahoval v § 4 ods. 1 obligatórnu písomnú formu zmluvy pod sankciou jej neplatnosti, ak nie je táto forma dodržaná a v ustanovení § 4 ods. 2 písm. g) povinnosť uvádzať v zmluve RPMN pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ak táto náležitosť absentuje. V čase uzatvárania zmluvy /v roku 2008/ už niekoľko rokov platila táto právna úprava. Žalovaný ako subjekt dlhoročne pôsobiaci na finančnom trhu teda v čase uzatvárania zmluvy minimálne vedel, že ak neuzatvorí zmluvu v písomnej forme a neuvedie v nej obligatórnu náležitosť (RPMN), nemôže od žalobcu požadovať úroky a poplatky a pokiaľ tak urobí, jeho konanie nemožno

hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia s nepriamym úmyslom, teda platí 10- ročná objektívna premlčacia doba.“ ... „Keďže tak subjektívna dvojiročná doba, ako aj objektívna desaťročná premlčacia doba boli zachované, súd považoval žalovaným vznesenú námietku premlčania za nedôvodnú, preto žalobe v časti bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške /716,34 + 288 Eur/ vyhovel.“

1.8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, t.j. podľa pomeru úspechu strán vo veci tak, že v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti rozsudku v celom rozsahu, ale z písomne vyhotoveného odvolania vyplýva, že odvolaním napadol len časti rozsudku vo výrokoch, ktorými súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 716,34 eur do 3 dní (výrok II.), sumu 288 eur do 3 dní (výrok III) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.). Rovnako i dôvody odvolania smerovali len proti týmto výrokom rozsudku súdu prvej inštancie preto odvolací súd viazaný petitom odvolania a jeho dôvodmi a vymedzeným rozsahom odvolania konštatuje, že predmetom odvolacieho konania sú len meritórne výroky II., III. a závislý výrok IV. napadnutého rozsudku.

2.1. Ako základnú skutočnosť týkajúcu sa prejednávanej veci žalovaný podaným odvolaním namietal záver okresného súdu o úmysle získať bezdôvodné obohatenie, ktorý prijal na základe úmyselného porušenia noriem spotrebiteľského práva tým, že zmluva o úvere neobsahuje viaceré náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Záver okresného súdu je podľa názoru odvolateľa vecne nesprávny a nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, pretože nebolo preukázané, že v čase uzavretia zmluvy bol postup žalovaného pri uvádzaní náležitostí nesprávny a odporoval zákonu (napríklad právoplatným rozhodnutím súdu, záverom kontrolného orgánu). Ex post hodnotenie okresného súdu nie je založené na hodnotení žiadnych dokázaných skutočností, ale na subjektívnom závere. Navyše, iné právne posúdenie prijaté okresným súdom s odstupom viac ako 10 rokov nepostačuje pre záver o úmysle sa obohatiť. Existenciu nepriameho úmyslu nie je možné vyvodzovať zo záveru o neuvedení náležitostí v zmluve o úvere a to z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom je skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že v čase uzavretia zmluvy o úvere bolo žalovanému preukázateľne nejaké pochybenie vytknuté. Preto ak konkrétne náležitosti uviedol spôsobom, ako opísal vo vyjadrení k žalobe, potom opačný záver okresného súdu automaticky neznamená, že žalovaný konal v úmysle náležitosti neuviesť. Závery o úmysle získať obohatenie neobstoja ani v teoretickej rovine. Iné právne posúdenie, ktoré navyše je odlišné od rozhodovacej praxe v čase uzavretia zmluvy, nepreukazuje úmysel získať bezdôvodné obohatenie. V ďalšom texte odvolateľ uviedol : „Ďalším dôvodom je to, že zmluva obsahuje počet, výšku a tiež dátum splatnosti splátok. Je teda zrejme, že žalovaný nekonal v úmysle neuviesť niektorú náležitosť a na základe toho získať bezdôvodné obohatenie.“, hoci odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sa takouto obsahovou náležitosťou zmluvy o úvere nezaoberal. Odvolateľ následne na podporu svojho stanoviska o neprípustnosti aplikácie objektívnej 10 ročnej premlčacej doby poukázal na závery obsiahnuté v konkretizovaných rozhodnutiach všeobecných súdov.

2.2. V následnom texte odvolania žalovaný namietal záver okresného súdu o nedodržaní písomnej formy zmluvy o úvere. Závery a rozhodnutia nadväzujúce na záver o nedohodnutí RPMN žalovaný napáda preto, že okresný súd v prvom rade ani nezodôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o RPMN by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť a bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet odvolateľ tvrdí, že takýto formalistický prístup súdu prvej inštancie je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako adresa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti - ods. 2 písm. d/ označeného ustanovenia). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Údaj o RPMN sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Ani Zákon o spotrebiteľských úveroch a ani iný právny predpis neurčujú, či pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ. Odvolateľ potom argumentuje, že ak tento údaj nie je možné dohodnúť, potom sa nedá použiť ani § 44 ods. 2 OZ a poukazuje, že aj úijné právo jednoznačne určuje okamih, kedy a ako sa

má určit hodnota RPMN. Záver o nesprávnosti RPMN tak nemá oporu v žiadnom vykonanom dôkaze. Rovnako aj záver o neuvedení konečnej splatnosti je nesprávnym, pretože zmluva o úvere v článku 4., ods. 4.6 zmluvných dojednaní obsahuje údaj, že konečná splatnosť je zhodná s dňom splatnosti poslednej splátky. Zákon nevyžaduje uvádzanie konkrétneho dátumu. Na základe uvedených dôvodov žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napádanej časti zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného označil rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a zákonný. Podľa jeho názoru okresný súd sa v tomto smere zaoberal všetkými podstatnými okolnosťami prípadu, posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Vo svojom odôvodnení výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a následne na to vec riadne právne posúdil. Žalobca s poukazom na obsah odvolania žalovaného zdôraznil, že je zrejmé, že žalovaný podaním odvolania sa nebráni určeniu neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov upravenej v zmluve o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, ktorá skutočnosť je ale bezprostredne prepojená s povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 288 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pretože uvedená čiastka bola strhnutá zamestnávateľom žalobcu v prospech účtu žalovaného na podklade žiadosti o vykonanie zrážok zo mzdy a z iných príjmov.

3.1. Vo vzťahu k bodu II. odvolania žalobca uvádza, že toto považuje za zmätočné a zavádzajúce, nakoľko v tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepredložil žiadne relevantné dôkazy, o ktoré by mohol oprieť svoje tvrdenia. Žalobca tak v samotnej žalobe a neskôr aj vo vyjadrení zo dňa 03. septembra 2018 vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo a z akých dôvodov prichádza do úvahy aplikácia § 107 ods. 2 OZ v zmysle ktorej sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premičí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Rovnako tak súd prvej inštancie aj vo svojom odôvodnení sa vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril k aplikácii uvedeného ustanovenia. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Cdo 238/2017, na ktoré v odvolaní žalovaný poukázal, žalobca uviedol, že v tomto prípade nedošlo len a výhradne z tohto dôvodu k založeniu úmyslu nebankového subjektu. Uvedenému konaniu predchádzalo konanie žalovaného už od samotného aktu podpísania zmluvy o úvere (ktorú ani nedoručil žalobcovi), rovnako tak porušil svoje vlastné zmluvné dojednanie zmluvy o úvere, ktoré žalobca vyčerpávajúcim spôsobom uviedol vo svojom predchádzajúcom vyjadrení. Žalovaný na predmetné vyjadrenie nereagoval tak, že by predložil dôkaz, ktorý by preukazoval doručenie predmetných listín a preto z týchto dôvodov žalobca nemohol a ani nemal vedomosť o úplnom znení zmluvy a úprave bodu 6. v predmetnej zmluve o úvere. V neposlednom rade žalobca považoval za dôležité uviesť, že úmyselné konanie žalovaného pretrvávalo aj naďalej a to až do roku 2018, kedy sa prostredníctvom svojho splnomocnenca domáhal ďalších úhrad a to žiadosťami o vykonanie zrážok zo mzdy žalobcu u jeho zamestnávateľa, pričom mu muselo byť zrejmé, že sa jedná o dávno premičanú čiastku. V tomto smere bol žalovaný aj čiastočne úspešný, kedy mu bola vyplatená suma 288 eur, ktorých vydania sa žalobca žalobou domáha. Vo vzťahu k argumentácii obsiahnutej v bode III., IV., V. a VI. odvolania žalobcu uvádza, že okresný súd vzhľadom aj na okolnosti prípadu a podrobné právne posúdenie veci s nimi dôsledne vysporiadal a rozhodol v intenciách zákona. Vo vzťahu k argumentácii v bode VII. odvolania prostredníctvom rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/111/2014, si podľa názoru žalobcu žalovaný neuvedomuje, alebo ignoruje tú skutočnosť, že v tomto konaní nedoručil žalobcovi ani len zmluvu o úvere, ani oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a ani žiaden splátkový kalendár, z ktorého by mohol žalobca vychádzať a kde by bolo možné zistiť dátum konečnej splatnosti. Uvedené je možné zistiť aj z predložených dôkazov žalovaným, kde tieto listiny a doručky absentujú. Preto vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napádanej časti potvrdil ako vecne správny. Žalobca zároveň navrhuje, aby mu odvolací súd priznal aj právo na náhradu trov odvolacieho konania.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku II. a v závislom výroku IV. podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako je obsiahnuté vo výrokoch I. a III. tohto rozsudku a vo výroku III. rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

6. Podľa § 53 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

7. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

8. Podľa § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

9. Podľa § 4 ods. 3 vety druhej Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

11. Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. V zmysle čl. 8 základných ustanovení CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

13. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania, konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Žalovaný, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu a nebolo preto potrebné zo strany odvolacieho súdu doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP).

14. Odvolací súd, vychádzajú z obsahu a dôvodov odvolania (§ 379 a § 380 CSP), konštatuje, že procesná obrana žalovaného v predmetnom spore a to tak v štádiu odvolacieho konania, ako aj od jeho počiatku, spočívala predovšetkým vo vznesenej námietke premlčania uplatneného nároku žalobcu v časti o zaplatenie sumy 716,34 eur. Súd prvej inštancie rozhodol o uplatnených nárokoch a žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď určil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, vyhodnotil námietku premlčania žalovaného ako nedôvodnú a právne posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, ktorá okrem ustanovení § 52 a nasl. OZ podlieha aj režimu osobitnej právnej normy zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie po tom, ako skonštatoval, že nedošlo k platnej akceptácii návrhu žalobcu na uzatvorenie zmluvy o úvere ju považoval za absolútne neplatný právny úkon pre nedodržania zákonom obligatórne vyžadovanej písomnej formy, a už nad rámec podrobil zmluvu o úvere ešte súdnemu prieskumu jej zákonnosti a súladnosti z hľadiska zákonom požadovaných

obligatórnych náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že takýto postup súdu prvej inštancie bol už nadbytočný, pretože pokiaľ prijal záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere pre absenciu jej písomnej formy, nebol dôvod a logický predpoklad skúmať obsahové náležitosti neplatnej zmluvy. Súčasne odvolací súd konštatuje, že spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere nebol ani žalovaným v konaní spochybnený.

15. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného sa odvolací súd predovšetkým zameral v odvolacom konaní na skúmanie dôvodnosti tejto procesnej obrany žalovaného, na ktorej zotrval aj v štádiu odvolacieho konania. Námietka premlčania sa týkala časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 716,34 eur, teda plnenia poskytnutého samotným žalobcom jednotlivými platbami na zmluvu o úvere.

16. Plynutie premlčacej doby okresný súd právne posudzoval podľa lehoty upravenej v § 107 ods. 1 OZ (subjektívna premlčacia doba) a podľa § 107 ods. 2 OZ (objektívna premlčacia doba). V danom prípade z hľadiska právneho posúdenia premlčacej doby bola zásadná objektívna doba (právne posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej doby v odvolaní žalovaný nespochybnil), pričom okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku k obsahu objektívnej premlčacej doby konštatoval, že v danom prípade, podľa jeho názoru, ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pretože „V čase uzatvárania zmluvy (v roku 2008) už niekoľko rokov platila táto právna úprava. Žalovaný ako subjekt dlhoročne pôsobiaci na finančnom trhu teda v čase uzatvárania zmluvy minimálne vedel, že ak neuzatvorí zmluvu v písomnej forme a neuvedie v nej obligatórnu náležitosť (RPMN), nemôže od žalobcu požadovať úroky a poplatky a pokiaľ tak urobí, jeho konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia s nepriamym úmyslom, teda platí 10-ročná objektívna premlčacia doba.“

17. Odvolací súd sa preto v prvom rade podrobnejšie zaoberal odvolacou námietkou žalovaného, ktorý v odvolaní poprel akýkoľvek úmysel bezdôvodne sa na úkor žalobcu obohatiť a argumentoval, že tento úmysel žalobca ničím nepreukázal, pričom žalovaný poskytuje úvery s úmyslom a za účelom dosiahnutia zisku a nie sa úmyselne bezdôvodne obohacovať.

18. Pokiaľ ide o určenie plynutia počiatku premlčacej doby, všeobecne možno povedať, že ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívna premlčacia doba a zároveň je vylúčené, aby plynula po tom, ako uplynie objektívna premlčacia lehota. V 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí vždy priamo smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, kedy žalovaný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď príjemca plnenia získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. OZ napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto je nevyhnutné pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby aplikovať analógiu z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve hmotnom. Zavinenie podľa § 15 zák. č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (v znení zákona č. 650/2005 Z.z.) v znení neskorších predpisov je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa OZ ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený.

19. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, respektíve jeho vedomosť (hoc aj predpokladaná, na základe už judikovaných názorov súdov v právne i skutkovo obdobných veciach) o tom, že viaceré jeho nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdmi vyhlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí

zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný, ako úverový veriteľ, v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne chcel získať vedome a úmyselne bezdôvodné obohatenia od svojich dlžníkov, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný, ako úverový veriteľ uzavrel (respektíve mal v úmysle uzavrieť, keďže k platnej akceptácii návrhu dlžníka nedošlo) so žalobcom, ako úverovým dlžníkom zmluvu o úvere, ktorú ako osobitný typ zmluvy upravuje § 497 a nasl. Zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky čo do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase neúspešného kontraktáčného procesu dňa 19. decembra 2008, ani v čase prijatia platieb od žalobcu, nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr v dôsledku neskorších legislatívnych zmien prijatých za účelom úpravy práv a povinností v spotrebiteľských zmluvách v záujme ochrany práv spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a taktiež v dôsledku vývoja a smerovania rozhodovacej činnosti súdov, konajúci súd eventuálne posúdi zmluvu o úvere uzavretú so žalobcom ako zmluvu (respektíve jej časti) v rozpore so zákonom, s dobrými mravmi, alebo spotrebiteľským právom, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, prípadne prijme záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere pre nedodržanie písomnej formy a z dôvodu, že nedošlo k platnej akceptácii návrhu na uzatvorenie zmluvy a k platnému prijatiu zmeneného protinavrhu. Odvolací súd v neposlednom rade poukazuje na početné legislatívne zmeny zákonných ustanovení upravujúce spotrebiteľské zmluvy tak v OZ, ako aj v osobitných právnych predpisoch upravujúcich spotrebiteľské právo (viď. napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov) v jednotlivých ich obdobiach účinnosti a platnosti, v dôsledku ktorých je taktiež značne obtiažne jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel (či už priamy alebo nepriamy) žalovaného, ako úverového veriteľa, už v čase uzatvárania zmlúv o úvere, uzatvárať tieto zmluvy s úmyslom bezdôvodne sa obohacovať na úkor svojich úverových dlžníkov.

20. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18. októbra 2018, v ktorej konštatoval ... „že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premičiaciu lehotu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.“ Najvyšší súd taktiež v predmetnom rozhodnutí uviedol : „Zároveň dovolací súd podotýka, že v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver. Je preto dôležité správne posúdiť, či je zmluva platná s výnimkou častí o úrokoch

a odplate, alebo má ešte také (iné) vady, že je ako celok neudržateľná, a preto v celosti neplatná. Uvedené má tiež dopad na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia (kedy k obohateniu došlo), ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia.“ .... „Dovolaací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií bolo nesprávne.“ Uvedený právny názor je pre odvolací súd aj v danej veci záväzný a ju nutné z jeho záverov vychádzať.

21. Okrem citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu odvolací súd konštatuje, že záver prijatý súdom prvej inštancie týkajúci sa aplikácie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby nie je súladný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a to konkrétne s uznesením sp. zn. III. ÚS 448/2017-11 zo dňa 4. júla 2017, v ktorom konštatoval..., že vedomosť žalovanej o tom, že plnenie jej nepatrí alebo jej bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Sťažovateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať, že žalovaná vedela alebo z okolností musela predpokladať, že jej vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo.“ ...“V konaní neboli zistené ani predložené také rozhodnutia súdov či záväzné judikáty, v ktorých by už sporná otázka regresu z titulu vyplatených dávok nemocenského voči zamestnávateľovi bola riešená a z ktorých by tak vyplývala nezákonnosť postupu žalovanej voči žalobcovi ... a ktoré by dokazovali, že žalovaná mala vedomosť o nesprávnosti svojho postupu a o tom, že nemá zákonný podklad na vymáhanie regresných nárokov na dávkach nemocenského voči žalobcovi.“ ...“ Keďže v konaní nebol preukázaný ani priamy ani nepriamy úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.“

22. Odvolací súd sa stotožňuje s citovanými rozhodnutiami a zdôrazňuje, že povinnosť predložiť dôkaz o tom, že sa na jeho úkor iný bezdôvodne obohatil má ten, kto takúto skutočnosť tvrdí. Pokiaľ takýto úmysel dokázaný nebol nie je možné vychádzať len s prezumpcie a nemôže byť aplikovaná 10 ročná objektívna premlčacia doba.

23. V prejednávacom prípade žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by už v čase uzavretia (respektíve kontraktačného procesu smerujúceho k uzavretiu) konkrétnej zmluvy o úvere existoval úmysel žalovaného, ktorý by smeroval k bezdôvodnému obohacovaniu sa na úkor žalobcu. CSP, ako procesná norma, ukladá v čl. 8 základných princípov stranám sporu povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (unesenie dôkazného bremena). Ak nebol v konaní zo strany žalobcu bez akýchkoľvek pochyb preukázaný úmysel priamy či nepriamy, teda úmyselné konanie žalovaného s cieľom získať bezdôvodné obohatenie, ktoré by malo vplyv na predĺženie objektívnej premlčacej doby z troch na desať rokov v zmysle § 107 ods. 2 OZ, súd prvej inštancie nebol oprávnený takýto úmysel žalovaného konštatovať (prezumovať) s takým odôvodnením, ako vyplýva z napadnutého rozsudku. Okresný súd preto nepostupoval správne, ak zohľadnil ako relevantnú desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu.

24. Odvolací súd, s poukazom na uvedené dôvody potom posúdil vznesenú námietku žalobcu premlčania uplatneného nároku o sumu 716,34 eur ako bezdôvodného obohatenia ako dôvodnú s tým, že počiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto časti nároku začal plynúť od prijatia plnenia žalobcom, ktorým už preplatil sumu poskytnutého úveru dňom 26. októbra 2010 (č.l. 53, zhodne č. I. 60 spisu). Je potom nutné konštatovať, že objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim od poukázania tohto plnenia v prospech žalovaného, teda odo dňa 27. októbra 2010 a márne uplynula dňom 26. októbra 2013. Pokiaľ podal žalobca na príslušný okresný súd žalobu až dňa 05. júla 2018, je zjavné, že ju ohľadom svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 716,34 eur, ako plnenia priamo na zmluvu o úvere, podal oneskorene, po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Potom je už právne bezvýznamné plynutie subjektívnej premlčacej doby, nakoľko subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby a uplynutie objektívnej premlčacej doby má za následok premlčanie uplatňovaného nároku v sume 716,34 eur a jeho nemožnosť priznať ho súdnym rozhodnutím. Pre úplnosť je možné konštatovať, že pokiaľ by aj odvolací súd vychádzal z dátumu v poradí posledného - najneskoršieho plnenia žalobcu - dňa 9. júna 2011, aj v tomto prípade by žaloba v časti o zaplatenie sumy 716,34 eur bola

podaná oneskorene, po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pokiaľ bola úspešne vznesená námietka premlčania časti nároku žalobcu o sumu 716,34 eur, ako plnenia žalobcu na zmluvu o úvere, odvolací súd už potom nemal dôvod zaoberať sa zákonnosťou a dôvodnosťou uplatneného nároku po vecnej stránke eventuálnym skúmaním obsahových náležitostí zmluvy o úvere, respektíve aj zákonnosti kontraktačného procesu zmluvy o úvere. Z tohto dôvodu a ohľadom výroku II. odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je potom odvolanie žalovaného dôvodné a opodstatnené.

25. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku II. podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil a žalobu v časti nároku o zaplatenie sumy 716,34 eur zamietol, nakoľko bola žalobcom podaná po uplynutí premlčacej doby podľa ustanovenia § 107 ods. 2 OZ a procesná obrana žalovaného voči tejto časti nároku bola dôvodná.

26. Pokiaľ dôvody odvolania smerujú aj proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil povinnosť žalovanému zaplatiť sumu 288 eur titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako plnenia z dohody o zrážkach zo mzdy, v tomto smere odvolací súd konštatuje, že pokiaľ žalovaný, ako odvolateľ odvolaním nenapadol aj výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým určil, že „dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov upravená v zmluve o revolvingovom úvere č. 82000016234 zo dňa 19. decembra 2008 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je neplatná“, v tejto časti rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 veta prvá CSP). Ak teda súd prvej inštancie v danom spore už právoplatne vyslovil absolútnu neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, je tak zrejme, že prijatím plnenia (zrážok zo mzdy žalobcu strhnutých mu zamestnávateľom) z absolútne neplatného právneho úkonu sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu (§ 451 ods. 2 OZ) a je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať tomu, na úkor koho sa bezdôvodne obohatil (§ 451 ods. 1 OZ).

27. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa pomeru úspechu strán vo veci tak, že v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nakoľko odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo nevyhnutné zmeniť aj výrok rozsudku o náhrade trov prvoinštančného konania. Vzhľadom na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom v jeho meritórnom výroku II. je potom zrejme, že rozhodovanie o trovách prvoinštančného konania nezodpovedá miere procesného úspechu a neúspechu strán sporu. Odvolací súd tak konštatuje, že vzhľadom na svoje rozhodnutie je potom miera procesného úspechu a neúspechu oboch strán sporu približne rovnaká, nakoľko žalobca bol v prvoinštančnom konaní procesne úspešný v časti jeho nároku ohľadom určovacej žaloby o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 288 eur a procesne neúspešným ohľadom jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 716,34 eur. Žalovaný bolo procesne úspešný v prvoinštančnom konaní ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie 716,34 eur. Pomer úspechu a neúspechu pri nárokoch, ktoré nie sú všetky peňažnej povahy (určovacia žaloba) nie je možné matematicky vyjadriť a preto s poukazom na čiastočný úspech tak žalobcu, ako aj žalovaného potom odvolací súd o trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu zmenil závislý výrok rozsudku o trovách prvoinštančného konania a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného konania (§ 255 ods. 2 CSP).

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP taktiež podľa pomeru úspechu strán v konaní s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Odvolací súd potom konštatuje, že predmetom odvolacieho konania nebola určovacia žaloba, ale len peňažné nároky žalobcu a preto v tomto prípade je možné matematicky vyhodnotiť mieru procesného úspechu a neúspechu strán sporu v odvolacom konaní. Ohľadom peňažného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia si žalobca uplatnil spolu sumu 1004,37 eur (716,34 eur plnenia na zmluvu o úvere + 288 eur plnenia na základe zrážok zo mzdy žalobcu). Pokiaľ tak v odvolacom konaní bol procesne úspešný žalovaný v nároku žalobcu na zaplatenie 716,34 eur, bol procesne úspešný v rozsahu 71,32 % a žalobca bol procesne úspešný ohľadom nároku na zaplatenie 288 eur a tak bol procesne úspešný v rozsahu 28,67 %, čomu potom zodpovedá prevažná miera procesného úspechu žalovaného

42 % (71 % - 29 %). Keďže procesne úspešnejšou stranou v odvolacom konaní bol žalovaný, odvolací súd výrokom III. rozsudku vyslovil povinnosť procesne menej úspešného žalobcu v odvolacom konaní nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 42 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).